

Passem pel carrer i, de sobte, sentim un piano sonar, una trompeta des del primer pis d'un edifici o, pot ser, un veí nostre que fa temps decidí aprendre a tocar el saxofon, eixe instrument que tanta il·lusió li feia. I continuem caminant mentre els ocells ens delecten amb els seus cants. Els nostres peus no s'aturen i, aleshores, en passar vora un col·legi, escoltem unes dolces veus que s'escapen a través d'una balconada. Eixes veus són les nostres i eixe col·legi són les mil i una parets que dia a dia ens han vist assajar amb il·lusió, s'han rigut dels nostres nervis, han contemplat amb pena com algunes veus es marxaven i han absorbit cada nota que eixia dels nostres cors. Perquè el nostre cor no és un conjunt de veus; les veus sense cor, sense un somriure no arriben a ningú. El nostre cor són persones que brillen. Cada vegada que ixen a cantar duen l'alegria de la música a tot el públic.

Però les coses bones costen, allò gran comporta un esforç darrere. Assajos i assajos dimecres per la vesprada, tornades que no ixen i estrofes difícils d'aprendre. Tanmateix, finalment, un rere altre anem pujant a l'escenari, les nostres corbates i mocadors ho van acolorint tot de blau, som joves amb ganes de menjar-nos el món. Sona eixa primera nota del piano i tots ens llancem a la vegada a per eixa cançó que tant esforç ens ha costat traure avant. I encara que sembla eterna, s'acaba i aleshores sonen aplaudiments i més aplaudiments i no podem evitar que un somriure se'ns forme en la comissura dels llavis, la felicitat ens envaeix.

I és que el cor dóna alegries. Alguns se n'adonen de què, tal volta, ha arribat el moment de reprendre aquell instrument que abandonaren, altres senten per primera vegada que alguna cosa els ix bé. També hi ha qui descobreixen que tenen un talent i una veu increïbles que fins eixe moment havien estat ocults. Perquè malgrat les veus tan diferents que conformen el cor, sempre apareix una harmonia màgica. No importa que tingues bona o dolenta veu, que cantes més fort o més baix, allò important és que sentes la música en tu, que formes part de quelcom gran.

I és que, a la fi, a pesar de ser tots tant distints, hi ha quelcom que compartim i és l'admiració pel nostre director. Que cada any amb il·lusió busca i rebusca cançons amb les quals puguem gaudir, treballa dia i nit per tal que les coses isquen bé, es preocupa per cadascun de nosaltres. No és fàcil enganyar-li, nota de seguida qui està trist, qui necessita ajuda i mai dubta a l'hora de prestar-li-la. Si nosaltres estimem la música, és perquè ell l'estima primer i sap transmetre-ho, la duu al cor. I és que la música està al nostre voltant, l'únic que hem de fer és escoltar-la.